

Китоби Дониёл — Рақами даҳ

Раванди

Jeff Pippenger

2023-12-05

Дар боби якуми Дониёл, Дониёл ба асорати ҳафтодсолае, ки Ирмиё пешгӯй карда буд, бурда шуд ва то соли аввали Куруш идома ёфт.

Ва Дониёл то соли аввали подшоҳ Куруш давом кард. Дониёл 1:21.

Ҳамин тавр, Дониёл тамоми таърихи ҳафтод соли асоратро аз сар гузаронд, то фармоне, ки бозгашти Исроили қадимро барои аз нав бино кардан ва барқарор сохтани Ерусалим иҷозат меод.

Ва дар соли якуми Куруш, подшоҳи Форс, то ки каломи Худованд, ки ба воситаи даҳони Ирмиё гуфта шуда буд, ба амал ояд, Худованд рӯҳи Куруш, подшоҳи Форсро, барангехт, то ӯ дар тамоми салтанати худ нидо эълон намояд ва онро ба хат низ навишта, чунин бигӯяд. Эсро 1:1.

Пас, Дониёл рамзи чараёни имтиҳони яксаду чихилу чор ҳазор аст, ки аз 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфта, то «фармон», ки даъвати берун омадан аз Бобилро нишон медиҳад, идома меёбад.

Ва аз осмони дигар овозеро шунидам, ки мегуфт: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то дар гуноҳҳои вай шарик нагардед ва аз балоҳои вай насиб наёбед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо беинсофиҳои вайро ба ёд овардааст». Ваҳй 18:4, 5.

Ҳафтод соли асирӣ давраи озмоиш ва поксозии яксаду чилу чор ҳазор аст. 11 сентябри соли 2001 Войи сеюми Ислом фаро расид. Инро фақат онҳое эътироф мекунанд, ки ҳақиқатҳои бунёдии Адвентизмро мепазиранд. Войи якум ва Войи дуюмро ҳар ду пешвоёни аввалин ба дурустӣ ҳамчун Ислом муайян карда буданд. Ҳам дар чадвали пешвоёни соли 1843 ва ҳам дар чадвали пешвоёни соли 1850, ки Эллен Уайт онҳоро тасдиқ карда буд, ва ки ҳамчун иҷрошавии боби дуюми Ҳабакқуқ шинохта мешаванд, Ислом ҳамчун қарнаҳои панҷум ва шашум муайян шудааст. Се қарнаи охирин қарнаҳои Вой мебошанд.

Ва ман назар андохтам, ва фариштаеро дидам, ки дар миёни осмон парвоз мекард, ва бо овози баланд мегуфт: Вой, вой, вой бар сокинони замин аз боиси овозҳои дигари қарнаи он се фаришта, ки ҳанӯз бояд навозанд! Ваҳй 8:13.

Агар се Қарнаи Вой барпо бошанд, ва Қарнаи аввал ва дуюми Вой Ислом бошанд, пас дарк кардани басо сода аст, ки Қарнаи сеюми Вой низ Ислом аст. Яке аз унсурҳои рамзи Ислом ҳамчун Қарнаҳои Вой, маҳдуд нигоҳ дошта шудани онҳо аст, ва сипас, вақте ки онҳо раҳо карда мешаванд. Хоҳар Уайт чор бодҳои Ваҳй боби ҳафтро ҳамчун «аспи хашмгин» муайян мекунад, ки мекушад «худро раҳо созад» ва дар пайи худ «марг ва харобиро» биёрад.

«Фариштагон чор бодро нигоҳ медоранд, ки ҳамчун аспи хашмгине тасвир шудааст, ки меҳоҳад раҳо шуда, бар рӯи тамоми замин шитобон бигузарад ва дар роҳи худ харобӣ ва мамот оварад.

«Оё мо дар худӣ остонаи олами абадӣ хоб хоҳем рафт? Оё мо кунд ва сард ва мурда хоҳем буд? Оҳ, кош дар калисоҳии мо Рӯҳ ва нафаси Худо бар қавми Ё дамида мешуд, то ки онҳо бар пойҳои худ биистанд ва зинда гарданд. Мо бояд бубинем, ки роҳ танг аст ва дарвоза маҳдуд. Вале ҳангоме ки мо аз дарвозаи танг мегузарем, паҳнои он ҳеҷ ҳадду қанор надорад». Manuscript Releases, ҷилди 20, 217.

Чор фариштае, ки чор бодро бозмедоранд, «аспи ғазаб»-и нубуввати Китоби Муқаддасро, ки марг ва харобӣ ба вучуд меоварад, бозмедоранд. Дар боби нӯҳуми Ваҳй, ки дар он Карнаи Войи якум ва дуум муайян карда мешаванд, подшоҳе муайян карда мешавад. Ё дар Ваҳй «нӯҳ-ёздаҳ» муайян карда шудааст.

Ва бар сари худ подшоҳе доштанд, ки фариштаи вартаи беҳад аст; номи ӯ ба забони ибронист Абаддон, вале ба забони юнонӣ номи ӯ Аполлиён аст, чун бар онҳо ҳукмрон мебошад. Ваҳй 9:11.

Ном ва, бинобар ин, хислати подшоҳи Ислом дар ибронӣ Абаддӯн ва дар юнонӣ Аполлӯн аст. Дар ҳар ду Аҳд — Қадим ва Ҷадид, ки ба воситаи ибронӣ ва юнонӣ ифода шудаанд, хислати Ислом дар маънои ин ду ном ёфт мешавад. Дар ҳар ду вожа маънӣ «марг ва ҳалокат» аст. Хоҳар Уайт мегӯяд, ки «аспи хашмгин», ки чор фаришта онро бозмедоранд, дар ҳоле ки яксаду чилу чаҳор ҳазор муҳр зада мешаванд, мекушад раҳо шавад ва дар роҳи худ «марг ва ҳалокат» биёрад.

Аввалин ишора дар Навиштаҳо ба Ислом — Исмоил аст, падари онҳое ки дини Исломо нигоҳ медоранд. Дар ҳамон аввалин ишора ӯ ҳамчун марди ваҳшӣ муаррифӣ мешавад, ва калимае ки ба “ваҳшӣ” тарҷума шудааст, маънои “ҳаре ваҳшии арабиро” дорад. Аввалин ишораи нубувватӣ ба Ислом рамзе аз хонаводаи асп аст, ва асп ҳамон гунаест ки пешқадамон Исломо дар бораи войи якум ва дуум бар ду ҷадвали муқаддас тасвир кардаанд. Чор бодҳои боби ҳафтуми Ваҳй нигоҳ дошта мешаванд, ё “боздошта” мешаванд, то даме ки Худо қавми Худо мӯҳр занад. Раванди мӯҳргузори яксаду чилу чор ҳазор ҳамчунин раванди озмоиш ва раванди поксозист.

Ҳамаи ин тасвирҳои нубувватӣ бо асорати ҳафтодсолаи Дониёл муаррифӣ мешаванд, ки аз Еҳӯёким, рамзи қувватёбии паёми аввал, оғоз ёфта, то «фармоне» идома меёбад, ки мардон ва занонро аз Бобил берун меҳонад. Боздоштани Ислом ва сипас раҳо кардани он хусусияти нубуввати Ислом аст ҳамчун рамзе дар пешгӯии Китоби Муқаддас.

Вақте ки онҳоро ҳамчун «чор бод» ёд мекунанд, онҳо нигоҳ дошта мешаванд, то даме ки бандагони Худо мӯҳр зада шаванд. Дар оғози Войи дуум, дар пешгӯии замони сесаду наваду як солу понздаҳ рӯз, ки 11 августи соли 1840 иҷро гардид, чор фаришта, ки Исломо дар Войи дуум намоёндагӣ мекарданд, «раҳо» карда шуданд. Дар анҷоми он пешгӯӣ, онҳо «маҳдуд» карда шуданд.

Ба ғариштаи шашум, ки карнай дошт, гуфт: «Он чор ғариштаеро, ки дар дарёи бузурги Фурот баста шудаанд, озод кун». Ва он чор ғаришта, ки барои соате, ва рӯзе, ва моҳе, ва соле мухайё карда шуда буданд, то ки сеяки одамонро бидушанд, озод карда шуданд. Ваҳй 9:14, 15.

11 сентябри соли 2001, нахустин паём дар таърихи яксаду чилу чор ҳазор қувват бахшида шуд, ҳангоме ки Исломи Войи сеюм «раҳо карда шуд». Аммо он дарҳол «махдуд карда шуд». Хоҳар Уайт мефаҳмонад, ки чаро ин рӯй дод, вале нахуст бояд дар хотир дошта бошем, ки мақсади Ислом дар аввалин ишораи Китоби Муқаддас ба он ин буд, ки халқҳоро ба ҳашм оварад, зеро дасти Исмоил бар зидди ҳар одам хоҳад буд, ва дасти ҳар одам бар зидди Ислом хоҳад буд.

Ва ғариштаи Худованд ба вай гуфт: «Инак, ту ҳомиладор ҳастӣ, ва писаре хоҳӣ зоид, ва номи ӯро Исмоил хоҳӣ гузошт; зеро ки Худованд мусибати тӯро шунидааст. Ва ӯ марди ваҳший хоҳад буд; дасти ӯ бар зидди ҳар кас, ва дасти ҳар кас бар зидди ӯ хоҳад буд; ва ӯ дар ҳузури ҳамаи бародарони худ сокин хоҳад шуд». Ҳастӣ 16:11, 12.

Мақсади Ислом дар пешгӯии Китоби Муқаддас он аст, ки ҳамаи миллатҳоро бар зидди Ислом муттаҳид созад, пеш аз он ки Созмони Милали Муттаҳид ғазби худро бар ниғаҳдорандагони шанбе фурӯ резад. Дар 11 сентябри соли 2001 ҳар касе ки 9/11-ро ҳамчун оғози такрори пайдарпаии воқеаҳои миллӣ мефаҳмад, монанди «Дониёл» мегардад, вақте ки ӯ барои ҳафтад сол ба Бобил бурда шуд. Еҳӯёким оғози он раванди озмоишно муайян мекунад, ва Исломи Войи сеюм он гоҳ раҳо карда шуд, вале ғавран боздошта гардид, то Худо қавми Худро мӯҳр намояд.

«Ин назар соли 1847 дода шуд, дар он вақт аз бародарони адвентист, ки рӯзи шанберо рӯя мекарданд, танҳо бисёр кам буданд, ва аз миёни онҳо низ танҳо андаке гумон доштанд, ки рӯяи он чунон аҳамияти кофӣ дорад, ки миёни қавми Худо ва беимонон ҳатти ҷудой кашад. Акнун иҷрои он назар оғоз ба дида шудан мекунад. «Оғози он замони тангӣ», ки дар ин ҷо зикр шудааст, на ба он вақт ишора мекунад, ки вабоҳо ба рехта шудан сар хоҳанд кард, балки ба як давраи кӯтоҳе андаке пеш аз рехта шудани онҳо, ҳангоме ки Масеҳ дар муқаддасгоҳ аст. Дар он вақт, ҳангоме ки кори наҷот ба анҷом расида истодааст, тангӣ бар замин хоҳад омад, ва халқҳо ба ғазб хоҳанд омад, вале боздошта хоҳанд шуд, то ки кори ғариштаи сеюмро манъ накунанд. Дар он вақт «борони охирин», ё таровате аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози баландии ғариштаи сеюм қувват бахшад ва муқаддасонро омода созад, то дар он даврае, ки ҳафт вабои охирин рехта хоҳанд шуд, устувор биистанд». Early Writings, 85.

Ҳафтад соли Дониёл 11-уми сентябри соли 2001 оғоз ёфт, вақте ки Ислом раҳо шуд ва бо он ки ногаҳон ва ғайриҷашмдошт ба ҳайвони заминии Ваҳй боби сездаҳ зарба зад, халқҳоро ба ҳашм овард. Сипас Ислом маҳдуд карда шуд, то ки кори ғариштаи сеюм ба анҷом расонида шавад. Кори ғариштаи сеюм мӯҳрғузории қавми Худост, ва вақте ки он кор 11-уми сентябри соли 2001 оғоз ёфт, Борони Охирин ба «пошидан» оғоз кард. Боби якуми Дониёл раванди озмоиши садӯ чихилу чаҳор ҳазор нафарро нишон медиҳад, ки аз 11-уми сентябри соли 2001 оғоз шуда, то он даме идома меёбад, ки «овози» дуҷуми Ваҳй боби ҳаҷдаҳ дигар

гӯсфандони Худоро аз Бобил берун меҳонад. Бинобар ин, Дониёл қавмеро муаррифӣ мекунад, ки ҳоло дар асорати рӯҳонӣ ҳастанд, то ҳуди анҷоми ниҳони раванди озмоиш. Анҷоми давраи озмоиш дар боби якуми Дониёл ҳамчун «охири рӯзҳо» муайян шудааст.

Ва дар охири он рӯзҳое ки подшоҳ фармуда буд, ки онҳоро биёранд, сардори ҳочасароён онҳоро ба ҳузури Набукаднесар даровард. Ва подшоҳ бо онҳо гуфтугӯ кард; ва дар миёни ҳамаи онҳо ҳеҷ касе мисли Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё ёфт нашуд; бинобар ин онҳо дар ҳузури подшоҳ истоданд. Ва дар ҳар масъалаи ҳикмат ва фаҳм, ки подшоҳ аз онҳо мепурсид, онҳоро даҳ баробар беҳтар аз ҳамаи ҷодугарон ва мунаҷҷимоне ёфт, ки дар тамоми мамлакати ӯ буданд. Дониёл 1:18–20.

Санҷиши сеюм, ки барои Дониёл ва он се ҷавони шоиста як санҷиши пешгӯёнаи муайянкунандагонро ифода мекунад, он вақт буд, ки онҳо аз ҷониби Набукаднесар муҳокима шуданд ва маълум гардид, ки «аз ҳамаи ҷодугарон ва мунаҷҷимоне ки дар тамоми мулки ӯ буданд, даҳ баробар беҳтаранд». Санҷиши сеюм бо доварӣ ифода меёбад, ва ин доварӣ дар «интиҳои айём» воқеъ гардид. Дар китоби Дониёл, «интиҳои айём» он ҷост, ки Дониёл дар қитъаи худ меистад.

«Бисёре пок хоҳанд шуд, ва сафед карда хоҳанд шуд, ва озмуда хоҳанд шуд; аммо шарирон бадӣ хоҳанд кард: ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; вале хирадмандон хоҳанд фаҳмид.... Хушо касе ки мунтазир меконад, ва ба ҳазору сесаду сию панҷ рӯз мерасад. Аммо ту (Дониёл) роҳи худро то охир бирав: зеро ту ором хоҳӣ гирифт, ва дар насиби худ дар охири айём хоҳӣ истод.»

«Замоне фаро расидааст, ки Дониёл дар қуръаи худ биистад. Замоне фаро расидааст, ки нуре, ки ба ӯ дода шудааст, ба ҷаҳон ба гунае бирасад, ки ҳеҷ гоҳ пеш аз ин чунин набудааст. Агар онҳое ки Худованд барои онҳо ин қадар бисёр кардааст, дар нур роҳ раванд, дониши онҳо дар бораи Масеҳ ва пешгӯиҳое, ки ба Ӯ марбутанд, ҳангоми наздик шуданашон ба анҷоми таърихи ин замин, ба таври назаррас афзун хоҳад шуд». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1174.

Хоҳар Уайт «поёни айём»-ро вобаста ба раванди поксозии ояти даҳуми боби дувоздаҳуми китоби Дониёл муайян мекунад. Ӯ аксар вақт ояти даҳумро ҳамроҳ бо «поёни айём»-и ояти сездаҳум ба қор мебарад.

«Бисёриҳо пок гардонида хоҳанд шуд, ва сафед, ва озмуда хоҳанд шуд; вале бадкорон бадкорона амал хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз бадкорон нахоҳад фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид.... Хушо касе ки интизорӣ мекашад ва ба ҳазору сесаду сию панҷ рӯз мерасад. Аммо ту (Дониёл) роҳи худро пеш гир то охир фаро расад; зеро ту ором хоҳӣ гирифт ва дар насиби худ дар охири рӯзҳо хоҳӣ истод.»

«Имрӯз Дониёл дар саҳми худ истодааст, ва мо бояд ба ӯ ҷой диҳем, то ба мардум сухан гӯяд. Паёми мо бояд чун ҷароғи фурузон пеш равад. “Ва дар он замон Микоил бархезад, он сарвари бузурге ки барои фарзандони қавми ту меистад; ва замони тангие хоҳад буд, ки монанди он аз замоне ки ҳалқе ба вучуд омад то ҳамоно вақт набудааст; ва дар он замон қавми ту ҳалос хоҳад шуд, ҳар касе ки дар китоб навишта ёфта шавад. Ва бисёре

аз онҳое ки дар хоки замин хобидаанд, бедор хоҳанд шуд, баъзе барои ҳаёти ҷовидонӣ, ва баъзе барои расвой ва нафрати абадӣ. Ва хирадмандон мисли дурахши афлок хоҳанд дурахшид; ва онҳое ки бисёронро ба адолат меоваранд, мисли ситорагон то абадулабад.»

«Ин суҳанон кореро пеши назар меоранд, ки мо бояд дар ин рӯзҳои охир ба анҷом расонем. Мо ҳатто нисфаш ҳам бедор нестем. Мо он қувватеро, ки барои анҷом додани коре, ки бояд иҷро шавад, зарур аст, надорем. Мо бояд ба ҳаёт дароём, ба иттиҳод дароём. Акнун, маҳз ҳозир, мо бояд дар он мавқеъ биистем, ки тавба ва бахшиш хусусиятҳои барҷастаи кори мо бошанд. Ҳеч гуна ҷанҷол набояд бошад. Барои ба кори Шайтон дар кӯр сохтани ҷашмон ҳамроҳ шудан аллакай дер шудааст. Барои таваҷҷуҳ кардан ба арвоҳи фиребанда ва таълимоти девҳо аллакай дер шудааст.»

«Ба ман супориш дода шудааст, ки бигӯям: ҳангоме ки Рӯҳулқудс забон ва баён мебахшад, мо анҷом ёфтани кореро хоҳем дид, ки монанди он корест, ки дар рӯзи Панतिकост ба амал омад. Намояндагони Масеҳ бо хирадмандӣ амал хоҳанд кард. Дар ин ҷо як нафар ва дар он ҷо нафари дигаре ёфт нахоҳад шуд, ки дар пайи вайрон кардан ва нобуд сохтани он бошанд.»

«Пеш аз он ки ҳукм содир гардад, пеш аз он ки рӯз чун қаҳ пароканда шавад, пеш аз он ки ҳашми шадиди Худованд бар шумо биёяд, пеш аз он ки рӯзи ҳашми Худованд бар шумо фаро расад, Худовандро бичӯед, эй ҳамаи ҳалимони замин, ки ҳукми Ёро ба ҷо овардаед; адолатро бичӯед, ҳалимиро бичӯед: шояд шумо дар рӯзи ҳашми Худованд пинҳон карда шавед.» Australian Union Conference Record, March 11, 1907.

Мӯҳргузорию садаи ҷаҳонро чор ҳазор, ки бо ҳафтаи соли асирии Дониёл дар Бобил ифода ёфтааст, дар боби дувоздаҳуми китоби Дониёл, ояти даҳ, низ ифода шудааст. Ин оят муҳри «ростӣ»-ро дорад, зеро он се қадамро муайян мекунад, ки хусусиятҳои калимаи ибронии «ростӣ» мебошанд. Бисёре пок карда хоҳанд шуд, сафед гардонда хоҳанд шуд ва сипас озмуда хоҳанд шуд. Дониёл ва он се ҷавони арзанда дар боби якум ба воситаи тарси Худо пок карда шуданд, зеро онҳо қарор доданд, ки аз таъми Бобил нахӯранд. Сипас онҳо симое зоҳир намуданд, ки аз симои онҳое ки аз ғизои Бобил меҳӯрданд, зеботар ва фарбеҳтар гардонидани шуда буд. Симои онҳо адолати Масеҳ буд, ки ҳамон либосҳои сафед аст. Сипас онҳо ҳангоме озмуда шуданд, ки дар анҷоми рӯзҳо ба доварию Набукаднесар даромаданд.

Дар «охири айём», ҳангоме ки Дониёл «дар қитъаи худ» меистад, «маърифат дар бораи Масеҳ ва нубувватҳое, ки ба Ё тааллуқ доранд, барои қавми Худо бисёр афзун хоҳад шуд». Бухтуннассар қайд кард, ки дар «ҳамаи масъалаҳои ҳикмат ва фаҳм», Дониёл ва он се ҷавони баргузида «ёфт шуданд», ки «аз ҳамаи ҷодугарон ва мунаҷҷимоне, ки дар тамоми салтанати ӯ буданд, даҳ баробар беҳтар» мебошанд.

Боби якуми Дониёл таҷрибаи яксаду чилу чор ҳазорро ба тасвир меорад, ки аз як раванди озмоиши сеқадамӣ мегузаранд. Дар шарҳи он раванд, хоҳар Уайт мегӯяд: «Ин суҳанон кореро пешкаш мекунанд, ки мо бояд дар ин рӯзҳои охир ба ҷо оварем. Мо ҳатто нисфаш ҳам бедор нестем. Мо он қувватеро, ки барои анҷом додани коре, ки бояд анҷом ёбад, зарур аст, надорем. Мо бояд ба ҳаёт дароём, ба ягонагӣ дароём. Ҳоло, маҳз ҳоло, мо бояд дар он мавқеъ биистем, ки тавба ва бахшоиш хусусиятҳои барҷастаи кори мо бошанд. Ҳеч гуна

чанчол набояд бошад.»

Раванди имтиҳон, ки ба «охири айём» меоварад, ба эҳёи ду шоҳид дар Ваҳй, боби ёздаҳум, мерасонад. Коре ки ҳоло бояд анҷом диҳем, ин аст, ки паёми 11 сентябри соли 2001-ро бипазирем ва бедор шавем, чунон ки онро устухонҳои хушки мурда намояндагӣ мекунанд. «Мо бояд зинда шавем, ба иттиҳод дароём». Вақте ки инро анҷом медиҳем, хусусияти барҷастаи кори мо «тавба ва омурзиш» хоҳанд буд. Хусусияти барҷастаи кори мо дар Дониёл, боби нӯҳум, намояндагӣ шудааст, он гоҳ ки ӯ дуои Ибодатиён бисту шашро ба ҷо меорад ва барои омурзиши гуноҳҳои худ ва гуноҳҳои падаронаш илтиҷо мекунад, дар айнаи ҳол эътироф менамояд, ки аз замони ноумедие, ки оғози давраи таъхирро дар 18 июли соли 2020 нишон дод, пайваста бар хилофи Худо роҳ мерафт. Ё ҳамчунин бояд эътироф кунад, ки Худо дар ҳамон давра бар хилофи ӯ рафтор мекард. Дониёл намояндаи онҳост, ки аз 18 июли соли 2020 ба ин сӯ аз асорати «ҳафтод сол» гузаштаанд.

Ҳафтод сол рамзи «ҳафт замон»-и Ибодот бисту шаш аст. Китоби Воқеанигорон ба мо хабар медиҳад, ки ҳафтод сол ҳамон даврае буд, ки дар он замин шанбеҳои худро, ки бар асари исёни Исроили қадим бар зидди аҳди Ибодот бисту панҷ аз баҳраманд шуданашон маҳрум гардида буд, «баҳра мебурд».

То каломи Худованд, ки ба воситаи даҳони Ирмиё гуфта шуда буд, ба амал ояд, то замин шанбеи худро баҳра барад; зеро тамоми айёме ки вай харобу вайрон хобида буд, шанbero нигоҳ медошт, то ҳафтод сол пур шавад. 2 Вақоенома 36:21.

Ҳамчун рамзи як «биёбон»-и нубувватӣ, «сею ним рӯз»-е, ки ду шоҳиди Ваҳй боби ёздаҳ пас аз 18 июли соли 2020 дар кӯча мурда буданд, рамзи «ҳафтод сол» мебошад, ва ҳамчунин рамзи «ҳафт замон» аст. Дар «охири айём» — рамзи анҷоми айёми нубувватист, ки дар китоби Дониёл мӯҳр зада шуда буданд.

Соли 1798 китоби Дониёл кушода шуд, ва Дониёл дар қитъаи худ истода, омода буд, ки мақсади худро иҷро намояд.

«Ҳангоме ки Худо ба касе кори махсусро вогузор мекунад, ӯ бояд, чунон ки Дониёл буд, дар қисмат ва ҷойгоҳи худ устувор биистад, омода бошад, ки ба даъвати Худо ҷавоб гӯяд, омода бошад, ки мақсади Ёро ба иҷро расонад». Manuscript Releases, volume 6, 108.

22 октябри соли 1844, дар иҷрои Дониёл боби ҳаштум, ояти чордаҳум, китоби Дониёл бори дигар дар қуръаи худ устувор гардид. Солҳои 1798 ва 1844 анҷоми ҳашмиҳои якум ва дуюм мебошанд, ва бинобар ин поёни «ҳафт вақт»-ро нишон медиҳанд. «Охири рӯзҳо» дар китоби Дониёл рамзи анҷоми асоратест, ки бо «ҳафт вақт» ифода шудааст. Дар Дониёл боби чаҳорум, Набукаднесар то вақте ки «ҳафт вақт» бар ӯ гузашт, ҳамчун ҳайвон зиндагӣ мекард. Дар «охири рӯзҳо» подшоҳӣ ва ақли ӯ ба вай барқарор карда шуд.

Ва дар охири он рӯзҳо ман, Набукаднесар, чашмони худро сӯи осмон бардоштам, ва хирадам ба ман бозгашт; ва Ҳаққи Таъолоро муборак хондам, ва Ёро, ки то абад зинда аст, ситоиш ва иззат намудам, ки салтанати Ё салтанати ҷовидонист, ва подшоҳии Ё аз насл ба насл аст. Ва ҳамаи сокинони замин ба ҳеҷ шумурда мешаванд; ва Ё мувофиқи

иродаи Худ дар лашкари осмон ва дар миёни сокинони замин амал мекунад; ва ҳеҷ кас наметавонад дастӣ Ёро боздорад, ё ба Ё бигӯяд: «Чӣ мекуни?» Дар ҳамон вақт ақли ман ба ман бозгашт; ва барои ҷалоли подшоҳии ман, иззату шуҳрати ман ба ман бозгашт; ва мушовиронам ва бузургонам маро ҷустуҷӯ карданд; ва ман дар подшоҳии худ устувор гардидам, ва шукӯҳи азим бар ман афзуда шуд. Дониёл 4:34–36.

Анҷоми замони мӯҳргузории яксаду чихилу ҷаҳор ҳазор ҳамчун «интиҳои рӯзҳо» тасвир ёфтааст, ва аз ин рӯ он анҷоми рамзии «ҳафтад сол» ва ҳамчунин «ҳафт замон»-ро ифода мекунад. Дар он вақт, «тавба ва омурзиш» вижагиҳое хоҳанд буд, ки кори онҳоро ифода менамоянд, ки пештар дар кӯчае, ки аз миёни водии устухонҳои хушки мурда мегузарад, мурда буданд.

Хусусияти намоёни кори тавбаи яксаду чихилу ҷаҳор дар боби нӯҳуми Ҳизқиёл ҳамчун «нола кардан ва фарёд баровардан» тасвир шудааст. Вақте ки қавми Худо гуноҳҳои шахсии худро эътироф намуда, онҳоро тарк мекунанд, вақте ки иқрор менамоянд, ки ҳамон гуноҳҳои падарони худро такрор кардаанд, вақте ки такаббури андешаи худро як сӯ мегузоранд ва эътироф мекунанд, ки бар ҳилофи Худо рафтор кардаанд, ва ҳамчунин инро, ки Ё низ аз замони фаро расидани вақти даранг, аз 18 июли соли 2020, бар ҳилофи онҳо рафтор кардааст, он гоҳ маълум хоҳад шуд, ки онҳо аз ҳамаи дигар мардон ба хирадмандӣ муддаӣ дар подшоҳӣ «дах маротиба» бештар қудрати нубувватӣ доранд.

Раванди муҳргузорӣ бо озод шудан ва сипас боздоштани Ислон оғоз ёфт. Он раванд ҷунон анҷом меёбад, ки оғоз ёфта буд, вақте ки Ислон бори дигар раҳо карда мешавад. Он дар анҷоми айёми вақти муҳргузорӣ раҳо карда мешавад, ки барои Дониёл ҳамон фармони Куруш буд, ки мардумро аз Бобил берун меҳонд. Маҳз дар он ҷо, дар анҷоми айёми поксозӣ, дар довари «фармон»-и қонуни якшанбе дар Йёлоти Муттаҳида, содиқон дорони қудрати нубувватии «дах баробар бештар» ёфта хоҳанд шуд.

«Шумо омадани Худовандро бисёр дур мегиред. Ман дидам, ки борони охири [ҳамон қадар ногаҳон, ки] нидои нимашаб меомад, ва бо даҳ баробар қувват.» Spalding and Magan, 5.

Мо баррасии боби дуҷуми Дониёлро дар мақолаи навбатӣ оғоз хоҳем кард.

«Ин нидои нисфишабӣ буд, ки бояд ба паёми ғариштаи дуҷум қувват мебахшид. Ғариштагон аз осмон ғаристода шуданд, то муқаддасони рӯҳафтадари бедор созанд ва онҳоро барои кори бузурге, ки дар пеши рӯяшон буд, омода намоянд. Тавонотарин мардон нахустин қасоне набуданд, ки ин паёмо пазируфтанд. Ғариштагон назди ғурутанон ва ихлосмандон ғаристода шуданд ва онҳоро водоштанд, ки ин нидоро баланд кунанд: “Инак, Домод меояд; берун оед, то Ёро пешвоз гиред!” Онҳое ки ба онҳо ин нидо супурда шуда буд, шитоб карданд ва бо қудрати Рӯҳулқудс паёмо эълон намуда, бародарони рӯҳафтадаи худро бедор сохтанд. Ин қор на бар ҳикмат ва донишмандии одамон, балки бар қудрати Худо устувор буд, ва муқаддасони Ё, ки ин нидоро шуниданд, натавонистанд ба он муқовимат кунанд. Рӯҳонитаринҳо аввал ин паёмо пазируфтанд, ва онҳое ки пештар дар ин қор роҳбарӣ мекарданд, охири қасоне буданд, ки онро қабул карданд ва ба баландтар шудани ин нидо мадад расонданд: “Инак,

Домод меояд; берун оед, то Ўро пешвоз гиред!”» Early Writings, 238.